

Manisa'nın Manevi Dinamiklerindendi
Merhum Hacı Hüseyin Dede(Nam-ı Diğer ŞEKERCİ
DEDE- 1914-1997) (31)

Resmî bir görevi olmaksızın 52 yıldır bereket kaynağı, adeta bereket fişkırان küçücük bir kitapçı dükkânında, yakından ve uzaktan gelen ister fakir isterse varlıklı insanlar için bu dükkândan ne şeker, ne çorba, ne de ekmek eksik olmuştur. Bu üç nesne sanki dükkânın içinden fişkırırcasına bollaşarak her geçen gün artarak gelen giden herkese dağıtım yapılmıştır. Sadece insanlar değil kediler de 52 yıldır ciğersiz kalmamıştır. Bu küçücük dükkândan çevrenin fakir ve güçsüzleri her gün muntazaman ekmeklerini almakta, kediler de günlük ciğer istihkakını muntazaman tüketmişlerdir.

Pekâlâ, bu küçücük dükkândan fişkırان bereketin sırrı neydi?

Balkan Savaşı sırasında Zağra'da çok küçük yaşlarda iken babasını kaybeden ve eniştesinin yanında çizmeciliğe başlayan delikanlı Hüseyin Efendi, bir gün rüyasında manevî bir işaretle gelene ve gidene dükkânında sofraya açmaya başlar. Gördüğü bu rüyanın tesiriyle gençliğinde cömertliği ve hâl dili, insanlara öğüdü çevresindekileri etkiler. Zaman içinde de yurt içinden ve yurt dışından gelen ziyaretçilerin uğrak yeri olur. Her gelene avuçla şeker verdiği için Hüseyin Efendi'nin gerçek ismi unutulur ve "Şekerci Dede" ismi ile anılmaya başlar. Hüseyin Efendi'nin yanına gelenlere avuçla verdiği şekerleri alanlar, aldığı şekerlerin ev halkına yetecek kadar çok olması yanına gelip giden insanların dikkatini çeker. Bu durumun anlaşılmasından sonra Şekerci Dede, şekerleri avuçla değil, paket içinde vermeye başlar.

Şekerci Dede'nin dükkânında her sabah çorba kaynar, gelen zengin, fakir kim olursa olsun bu sofraya dâhil olur, nasibini alırdı. Bu dergâhta sadece insanların değil kedi –

köpek gibi sokak hayvanlarının da payı vardı. Onlara da her gün ciğer alınır, doğranıp karınları doyurulurdu.

Şekerci Dede'nin bu durumunu bilenler ziyarete gelirken bir iki kilo şekerle gelirlerdi. Dükkâna gelen insanlar arasında zengin fakir, hatırlı hatırsız ayrımı yapmaz, ihtiyacı olanın da ihtiyacı karşılanırdı.

Bir sabah çorba içilirken Manisa sokaklarında meczup olarak dolaşan ve elinden içki şişesi düşmeyen (Ş. O) gelerek Şekerci Dede'den içki parası ister. Şekerci Dede çekmecedden çıkardığı bir miktar parayı bu meczuba içki parası olarak verir. Dükkânda bulunanlar bu durumdan hoşlanmazlar. Bunu sezen Şekerci Dede, “Verdiğim sadaka değil, bağıştır. Şayet bunu vermeseydim dışarıda bir başka Müslüman'ı rahatsız eder, zarar verebilirdi.” der. Şekerci Dede'nin bu davranışındaki hakikati Almanya'da Bielefeld 'de gezdiğim gençlik yurdundaki uygulama ile daha iyi anladım. Belediye, uyuşturucu kullanan ve tedavisi de mümkün olmayan gençleri bu yurttan toplamış, bu gençler başkalarına zarar vermesinler diye bizzat belediye doktoru kontrolünde sabah akşam 30'ar gram uyuşturucu verilerek sakinleştiriliyorlardı.

Dükkânın kitap geliri çok cüzî olmasına rağmen gideri ayda 4 ile 5 misli idi. Zekât ve sadaka olarak gelen paralar bekletilmeksizin aynı gün içerisinde yoksullara intikal ettirilirdi. Ekmek için gelen hiçbir yoksul geri çevrilmez, şayet ekmek alınacak para yoksa bile ekmek borçla alınır, ihtiyaç sahibinin ihtiyacı mutlaka karşılanırdı. Bakarsın ertesi günü Manisa'dan, İstanbul'dan, Ankara'dan, Sivas'tan veya Avrupa'dan gelen bir ziyaretçi, dükkânın borcunun ne olduğunu bilmediği hâlde, rahmetli Şekerci Dede'ye bıraktığı sadaka sayıldığında, borç miktarını fazlasıyla karşılayacak kadar çıkardı. Onun dükkânı, görünüşte bir kitapçı dükkânı idi, ama gerçekte bir yardım kuruluşuydu. 52 yıldır dergâha gelen hiçbir yoksul, hiçbir sokak hayvanı karnı doyurulmadan

ayrılmamıştır. Ekmek için gelen hiç kimse ekmeksiz geri çevrilmemiştir. Ölümünden sonra da hâlâ bu gelenek aynen devam etmektedir.

Mana eri Şekerci Dede'yi biraz da fizikî olarak tanıtmak istiyorum. Onu görenler ve yakinen tanıyanlar herhalde benim bu söyleyeceklerimi tasdik edeceklerdir. Yaşı 90'nın üzerinde olmasına rağmen pürüzsüz ve çizgisiz nuranî bir siması vardı. Simasında, sanki 15 yaşındaki bir gencin yüzündeki tazelik vardı. Şekerci Dede'yi çok değerli arkadaşım Fatih Anadolu Lisesi Müdürü Rahmetli İsmet Sönmez'le sık sık ziyaret ederken hemen Peygamberimizin Şu Hadis-i Şerifi aklıma gelirdi. Peygamberimiz buyuruyor ki “**Sizin en hayırlınız, görüldüğünde Zül Celâl'in hatırlandığı kişidir.**” Şekerci Dede'nin nuranî yüzünü gördüğümde hemen Rabbimizi hatırlardım. Merhum arkadaşım İsmet Sönmez rahmetli de kendilerini çok severdi. Birbirlerini çok seven bu iki rahmetliyi Rabbinin de sevdiğini umuyorum. Umarım Rabbim, bizlerin de sevdiği bu iki mübarek insanı cennetiyle taltif etmiştir.

Cenab-ı Hak Al-i İmran 114:” ***Onlar Allah'a ve ahret gününe inanır, iyiliği teşvik edip kötülükten sakındırır ve hayır işlerde birbiriyle yarışır. İşte bunlar Salih kullardandır.***”

Şekerci Dede iyiliği teşvik eden, kötü ve kötülüklerden sakındıran Allah'ın salih kullarından biriydi. Nitekim bir gün yine İsmet Sönmez merhum arkadaşım ile otururken bizimle dükkanda olan ziyaretçilerden biri: “ **Dede benim bir komşum var. Komşuma iyilikten başka hiçbir kusurum yok. Her türlü sıkıntısında ilk yardımına koşan ben ve eşim, Burada riya olmasın diye yaptığımız iyiliklerden söz etmek istemiyorum. Üzüntülerini paylaşıyoruz, sevinçlerine hep beraber seviniyoruz Ama gel gör ki bu komşumuz bizim aldığımızı, giydiğimizizi ve bindiğimizi**

hazmedemiyor hep gıybetimizi yapıyor. . Mesela en basitinden onların çocuğu üniversiteyi kazandı ilk tebrik eden biz olduğumuz halde ertesi sene bizim çocuğumuz da üniversiteyi kazandı. Kapı komşumuz olduğu halde bir ‘hayırlı olsun demediler’ Ben bunlara ne yapayım?” dediğinde, Şekerci Dede: “ Senin hiçbir şey yapmana gerek yok. Hasetlik bir ateştir. Haset edeni yakar. Zaten o kendi kendini yakıp tutuşturuyor. “ dedi ve ekledi. “ İnsanlar iyilik yapılmaya layıktır. Sen de yaptığın iyiliği yapmaya devam et! “ dedi.

İşte Hacı Hüseyin Dede, nam-ı diğer Şekerci Dede, Rabbimizin buyruğu gereğince “ İyilikleri teşvik eden, insanları kötülüklerden de sakındıran” bir mana eriydi.

Vefatında Manisa dışında olduğumdan cenaze namazını katılmak nasip olmadı. Ama dostlarımdan dinlediğime göre son yılların en kalabalık cenaze namazı imiş. Cemaatin Hatuniye Camii'nin avlusundan Emekliler Parkı dâhil Valilik önüne kadar taşıdığını, trafiği durdurduğunu, Manisa'da yakın tarihte böyle kalabalık bir cenaze namazının kılınmadığını Manisalı dostlarım bilhassa anlattılar.

Çatal mezarlığında medfun olan merhumun anısına, sevenleri tarafından Manisa'nın Güzelyurt mahallesinde yaptırdıkları “ Şekerci Dede Camisi ” ismiyle hatırasını yaşatmaktadırlar.

Şekerci Dede'den söz ederken idealist eğitimci ve bilge gönül adamı, değerli meslektaşım merhum İsmet Sönmez rahmetliyi de anmış oldum. Bu yazımı okuyan tüm dostlarımdan bu iki mana erinin ve âhirete intikal eden tüm Manisalı hayır severlerin ruhlarını fatihalarla yâd etmelerini özellikle istirham ediyorum. Ruhları Şâd Olsun. Amin...

www.kadirkeskin.net

